

PálmaSanyi. Így, egybetartozóan. Ahogy üzenetet hagyva elköszönnek, ahogy a képeslapot aláírják, sőt drótpostagambujuk is ilyen címre hozza nekik a levelet. Unger Pálma és N. Szabó Sándor megismerkedésük, 1974 augusztusa óta elválaszthatatlanok. Ideszereződésük harmincadik évfordulóján lettek a Pécsi Nemzeti Színház örökös tagjai. Huszonhat éve vezetnek gyermekszínpadot, s fáradhatatlanul tevékenykednek a Szent György Lovagrendben is. Ha idejük engedi, autóba ülnek, hogy vízpartra vagy hegyvidékre utazzanak. Sanyit időről időre hatalmába keríti a férfias vadászszenvedély. Gyakran bakot lő, s ilyenkor Pálma kezei közé kerülve az erdei vad a kondérban végzi. Azt mondják, nem engedhetik meg maguknak az unalom luxusát. Tán ettől ilyen örök fiatalok?

Szenvedéllyel élik az életet

Unger Pálma Debrecenből, N. Szabó Sándor az Állami Déryné Színházból szerződött Pécsre harminchat évvel ezelőtt. A tűzrőlpattant szubrett és az életvidám táncoskomikus első pillantásra egymásba szeretett. A legenda szerint két próba között házasodtak össze, „zajos sikerrel”: hitvesi csókjukat a kollégák násznépe visszatapsolta. Ők vérbeli teátristákként meghajoltak, s immár anyakönyvvezetői végszó nélkül, de teljes átéléssel ismételték meg a „csókjelenetet”. A színpadon nem túl gyakran kerültek össze, ám a Csárdáskirálynőben Stázit és Bónit játszották, zenés bohózatban is partnerek voltak, a Hamletben Gertrúd és Claudius jelmezét ölthették magukra, s most igazi jutalomjátékként a Kopogós römiben készülnek együtt színpadra lépni.

– Mi elsősorban „könnyű műfajú” színészek vagyunk – véli Sanyi –, prózai és zenés vígjáték, bohózat, operett és musical karakterszerepei találtak meg minket leggyakrabban. Felejthetetlenek számomra a buffó figurák, nagyon szerettem a Cabaretben játszani, s Fagint is imádtam az Olivérből.

– Amikor pályakezdők voltunk, a zenés „könnyű műfaj” amennyire imádták a közönség, annyira lenézte a szakma – veszi át a szót Pálma. – Csak most, hogy a reneszánszát éli, látják be: talán épp a legnehezebb, hisz abban nem elég „csak” jó szí-

nészek lenni, táncolni és énekelni is tudni kell. Nekünk szerencsénk volt, a szerepkör-váltás sem okozott nagy törést, mert kezdettől fogva tréningeztük magunkat a prózai szerepekre is, ha csak lehetett, feladatot vállaltunk ilyen darabokban, s rengeteg verset mondtunk. Az utóbbi évekből egy kortárs magyar dráma, a Senák öregasszonya volt számomra mérföldkő, mert a lelki alkattomtól, s a korábban rám osztott túrsarkús nőktől olyannyira eltérő karakter, hogy nagy élvezettel formáltam meg. Persze, jó szerepet játszani mindig jó!

Bölcs gondolat. Hasonlókat a kollégáitól is tucatszám idéz Pálma a Színészhistóriák című kötetében. Humorral és szeretettel említi benne pályatársait. Írói vénáját a saját darabjaiban is kamatoztatta, amikor Hétfői Színház nevű minitársulatukkal járták az országot. Drámapedagógiai könyve már akkor megjelent, amikor ez a kifejezés még nem is létezett. Sanyival huszonhat éve vezetik az Arma néven indult, ma Sziporkaként ismert Gyermekszínpadot, ahová tizenkét éves korukig járhatnak a lurkók. Nincs az a mese,

Pálmát a mézskemencei vadászmeister felesége tanította meg vadat főzni. Sanyi szerint a fácánlevele, a szarvasraguja és a fűszeres sült vaddisznója utánozhatatlan. Olvasóinkkal a sült vaddisznó-dió receptjét osztja meg.

Egy kg húshoz a páclé: 22 dkg zöldség és 5 dkg vöröshagyma felkarikázva, 4 dl minőségi vörösbor, kevés majonéz, só, törött bors, 1 szem szegfűszeg, 3-4 szál kakukkfű, 9 dl víz, kávéskanálnyi porcukor, negyed citrom héja – mindezt felfőzöm, és beleteszem a húst. 6-7 napig a hűtőben állni hagyom. Aztán a húst a léből kivéve forró zsírral átfuttatom, és kevés páclé hozzáadásával, gyakori szurkálás és locsolgatás közben puhára sütöm. Csipkebogyó-ízzel és burgonyakrakkal tálalom.

amelyet ne kellene egy-két szereppel megtoldaniuk, csak hogy a népes társulat minden tagja felléphessen benne. Több mint tíz éve tagjai a Szent György Lovagrendnek, nemrég a vajszlói református templom tornyának újjáépítésére rendezett jótékonyági esten léptek föl, de eljárnak szeretetházakba is, és sokszor gyűjtenek ruhát a rászorulóknak. S ha valakitől megkérdezik: Hogy vagy?, őszintén érdeklí őket a válasz.

Próbálok megfejteni a titkukat. Honnan ez az energia és derű? Hisz a nehézségek, a szakmai hullámvöl-

gyek őket sem kerülték el. Csak-hogy siránkozás helyett megfogadták: azért is boldogok lesznek! Nyitottak a világra, s bármerre járnak, a kíváncsiság hajtja őket.

– Meghalnánk az unalomtól, ha nyaraláskor csak feküdnünk kellene a napon! – mondja Pálma. – Mindig olyan úti célt választunk, ahol a környéket is érdemes bejárni. Se külföldön, se a Balatonon nem megyünk kétszer ugyanoda.

– Mi volt eddig a legtávolabbi hely, ahova eljutottatok?

– Az Amerika Egyesült Államok, amikor rokonlátogatába mentünk – idézi a múltat Sanyi. – San Franciscóba megérkezni igazi rémálom volt! Nem fogadták el a magyar igazolást, hogy befizettem az autókölcsönzési díjat. A reptéri bankautomatákból nem jutottam pénzhez, mert a sok

próbálkozás miatt a rendszer letiltotta a kártyát. Pálma zokogott: mi lesz most velünk? Ott éjszaka volt, ám Pécsen épp kinyitott a takaréknak. Hazatelefonáltam, intézkedtek. Miután rendeződött a helyzet, nekiindultunk: pár nap Los Angeles, aztán egy kis mexikói kiruccanással San Diego következett, utána Las Vegas, a Grand Canyon, majd vissza New Yorkba. Kanadában Torontóig jutottunk el. A természeti értékeik csodásak: a kaliforniai óriásfenyő, a Niagara páratlan látványa, a lenyűgöző Yellowstone Park... Ám hogy az út mentén napokon át csak kukoricatáblát láss! De mi tagadás, élveztük, hogy miután hatalmas autóval közlekedtünk és készpénzzel fizettünk, mindenütt maffiózónak gondoltak minket.

– Hová utaznátok el szívesen?

– Különbözőbb vágyaink nincsenek, bár egy lottó-ötösből körbehajóznánk a Földet – így Pálma. Januárban kipróbálnám, milyen lehet

Ausztriában, derékig hóban sétálni vagy szánkózni, aztán egy rönkházban a kandalló előtt ülve grogot kortyolgatni – ábrándozik Sanyi. Esetleg afrikai szafari, vagy az Uralban egy rozsomákvadászat is szóba jöhet.

– Ötvenen túl, amikor más szöggre akasztja a puskát, akkor kezdte el vadászni.

– Ahogy nyugdíjba mentem 1997-ben, letettem a vizsgát. A zaláti vadásztársaság erdeibe, a Dráva mellé járok. Trófeavadász vagyok, a vadhúsert annyira nem rajongok. Igaz, ahogy Pálma készíti, szívesen megesszem. Lőttem nyulat, fácánt, szalonkát, őzbakot (gidát és sutát sohasem! – veti közbe Pálma), és persze szarvasbikát meg vaddisznót is. Sajnos, néha pechfogel vagyok. Hétnyolc éve történt, egy vaddisznó hajtóvadászat: leálló voltam, velem

szemben ritkás égeres erdő. Hallom, jön a vad. Egy fa takarásába lépek, de az állat neszt fog, s megáll, úgy ötven méterre tőlem. Kitűnő a szaglása, fantasztikus a hallása, és a hiedelemmel ellentétben rendkívül okos állat, logikusan gondolkodik. Úgy helyezkedett el két fa között, hogy farkaszemet tudjunk nézni egymással. Ólomlábakon járt az idő, mire végre meghallottam, hogy csörtetnek a kutyák. Hirtelen föl kaptam a puskát, a disznó megugrott, én meglőttem. Eltaláltam, ám elszaladt. A hajtók elementek megkeresni az ebekkel, de hiába. Pár nappal később valaki megtalálta az égeres mögötti nádasban. Leszakadt alatta a jég, csak az orra látszott ki a vízből.

Sorjáznak a történetek, előkerülnek a fotók. Szenvedélyem a vadászat! – mondja csillogó szemmel Sándor. Meg a színház – teszi hozzá halkán Pálma.

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA